

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: D. D.
bytem X

zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018, č. j. JMK 140142/2018, sp. zn. S-JMK 138062/2018/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018, č. j. JMK 140142/2018, sp. zn. S-JMK 138062/2018/OD/VW, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy, ze dne 4. 4. 2018, č. j. MUH/23330/18/125, sp. zn. dop/11139/15/483, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3267 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018, č. j. JMK 140142/2018, sp. zn. S-JMK 138062/2018/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy, ze dne 4. 4. 2018, č. j. MUH/23330/18/125, sp. zn. dop/11139/15/483 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání tří přestupků (dříve správních deliktů) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť blíže neustanovený řidič předmětného vozidla:
 - a. dne 18. 11. 2015 v 08:22 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, pozemek p. č. 195 (GPS 016°44'24.461" E, 48°56'06.426" N), v obci Hustopeče, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena okamžitá rychlost 63 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž jednání neznámého řidiče mělo za následek porušení povinnosti řidiče podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (dále též „přestupek spáchaný dne 18. 11. 2015“).
 - b. dne 2. 11. 2016 v 14:03 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, pozemek p. č. 195 (GPS 016°44'24.341" E, 48°56'06.384" N), v obci Hustopeče, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena okamžitá rychlost 68 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž jednání neznámého řidiče mělo za následek porušení povinnosti řidiče podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (dále též „přestupek spáchaný dne 2. 11. 2016“).
 - c. dne 16. 11. 2016 v 08:18 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, pozemek p. č. 195 (GPS 016°44'24.341" E, 48°56'06.384" N), v obci Hustopeče, překročil

nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena okamžitá rychlost 63 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž jednání neznámého řidiče mělo za následek porušení povinnosti řidiče podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (dále též „přestupek spáchaný dne 16. 11. 2016“).

3. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobkyni prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval přezkumem prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu, neboť proti němu bylo podáno pouze blanketní odvolání. V této souvislosti žalovaný zejména připomněl, že žalobkyně byla jako provozovatel vozidla ve vztahu ke všem skutkům vyzvána ke sdělení totožnosti řidiče vozidla nebo uhrazení určené částky. Na danou výzvu prvostupňového správního orgánu bylo reagováno způsobem, že byli za řidiče vozidla označeni pan D. P. (přestupek spáchaný dne 18. 11. 2015) a pan I. H. (přestupky spáchané dne 2. 11. 2016 a 16. 11. 2016), kteří jsou zmocněncem opakovaně uváděni jako řidiči vozidla také v jiných přestupkových řízeních, pročež bylo podezření na spáchání přestupků odloženo.
5. Současně žalovaný ve vztahu k jednotlivým přestupkům uvedl, že řízení bylo ve všech případech zahájeno v zákonem stanovené lhůtě, a to do dvou let od jejich spáchání. Pokud se jedná o skutkový stav věci, ten byl podle žalovaného zjištěn bez důvodných pochybností. Pokuta byla žalobkyni uložena ve výši 2 000 Kč, a to za spáchání celkem tří přestupků projednávaných ve společném řízení, což žalovaný považoval za zcela přiměřené a odůvodněné.

III. Žaloba

6. Žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán neprovedl řádnou úvahu o výši uložené pokuty, resp. nezohlednil polehčující okolnosti případu, které ze spisové dokumentace vyplývaly. Konkrétně žalobkyně poukázala na skutečnost, že byla trestána poprvé, přičemž jednání nemělo za následek dopravní nehodu či újmu na životě, zdraví nebo majetku. Jednáním žalobkyně nebyl nikdo dokonce ani ohrožen, přičemž k jednání neznámého řidiče došlo u všech přestupků za dobrého počasí. Stejně tak prvostupňový správní orgán nezohlednil možnost využití institutu mimořádného snížení pokuty či upuštění od uložení správního trestu.
7. Kromě toho žalobkyně namítala, že nemělo být zahájeno a vedeno řízení ve věci přestupků provozovatele vozidla, neboť žalobkyně na výzvu prvostupňového správního orgánu sdělila údaje o tom, které osoby byly řidičem vozidla v době, kdy

mělo dojít k jednáním majícím znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Danou skutečnost pan D. P. písemně potvrdil.

8. Dále žalobkyně namítala, že postupem prvostupňového správního orgánu došlo k nezákonnému uložení povinnosti uhradit určenou částku výlučně formou bezhotovostního převodu. Kromě toho byla rozdělena úhrada pokuty a nákladů správního řízení, tedy pod jiným variabilním symbolem, což nemá v zákoně oporu. Požadavek na úhradu dotčených částek bezhotovostním převodem je navíc pro žalobkyni spojen s vyššími náklady, a to v důsledku bankovních poplatků.
9. Následně žalobkyně zpochybnila závěr o tom, že obecní policie byla oprávněna provádět v daném místě měření rychlosti. Konkrétně argumentovala tím, že měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem nebylo zveřejněno, což je v rozporu s požadavky stanovenými dotčenou právní úpravou.
10. Na měření rychlosti navíc participoval soukromoprávní subjekt, a to pronajímatel rychloměru. V tomto ohledu žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že lze hovořit o zainteresovanosti pronajímatele daného zařízení za předpokladu, že provádí nastavení a celkový servis daného zařízení, pokud je současně odměňován v závislosti na počtu přestupků, které jsou radarem zachyceny. V takovém případě je podle názoru žalobkyně třeba považovat záznamy přestupků za důkazy získané v rozporu se zákonem.
11. Žalobkyně rovněž namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupcích provozovatele vozidla, neboť nebyla vyrozuměna o tom, že podezření o spáchání přestupků neznámého řidiče vozidla byla odložena. Podle žalobkyně se jedná o vadu řízení, která jí znemožnila, aby se proti odložení věci bránila zásahovou žalobou, resp. domáhala se uplatnění odpovědnosti samotného řidiče vozidla.
12. Podle názoru žalobkyně prvostupňový správní orgán dále pochybil v tom, že ve výroku rozhodnutí o přestupku neuvedl formu zavinění, což je jednou z jeho obligatorních náležitostí. V této souvislosti bylo namítáno, že správní orgány se vůbec nezabývaly ani subjektivní stránkou jednání řidiče majícího znaky přestupků. Sekundární odpovědnost provozovatele vozidla lze uplatnit pouze za předpokladu, že bylo protiprávní jednání řidiče vozidla zaviněné, což nebylo v řízení nijak zjišťováno a prokázáno.
13. Žalobkyně byla navíc uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, který jako typ protiprávního jednání již neexistuje, neboť je považován za přestupek podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Jedná se o dva různé typy protiprávního jednání, které nelze navzájem zaměňovat.
14. Kromě toho žalobkyně namítala, že správní orgány se dostatečně nezabývaly tím, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Z prvostupňového a napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými znaky musí dané zařízení disponovat, aby mohlo být považováno za „automat“. Stejně tak v tomto ohledu nebylo provedeno žádné dokazování či srovnání s jinými rychloměry. Je třeba rozlišovat mezi automatizovaným technickým prostředkem bez lidské obsluhy a rychloměrem, který pracuje pouze v automatizovaném režimu.

15. V této souvislosti se žalobkyně odkázala na vyjádření ČMI, která byla k žalobě doložena. Současně doplnila, že samotné tvrzení správního orgánu, že rychloměr byl strážníky nastaven, svědčí o tom, že nemohl fungovat bez lidské obsluhy. Nebyl tedy automatem ve smyslu výše uvedených vyjádření ČMI, přestože se jedná o nutnou podmínku uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.
16. O tom podle žalobkyně svědčí rovněž stanovisko Ministerstva dopravy pod sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého nelze považovat rychloměr za automatizované technické zařízení, pakliže se v místě měření nacházejí policisté, kteří některá vozidla zastavují. Tato skutečnost nebyla dokazováním vyvrácena. Současně žalobkyně namítala, že byl do správního spisu založen ověřovací list k jinému rychloměru, než kterým byla rychlost vozidla změřena.
17. Měření rychlosti navíc proběhlo v úseku, který nebyl za tímto účelem vyznačen speciálním dopravním značením začátku a konce daného způsobu měření rychlosti. V důsledku toho nebyl řidič vozidla nijak informován o tom, že v daném místě je měřena rychlost automatizovaný technickým prostředkem, přičemž tyto skutečnosti nejsou dohledatelné ani na internetu.
18. K tomu žalobkyně doplnila, že odpovědnost za spáchané přestupky provozovatele vozidla již zanikla, a to v důsledku nutnosti použití příznivější právní úpravy obsažené v novém přestupkovém zákoně. Podle názoru žalobkyně nelze v tomto směru argumentovat právní úpravou obsaženou v ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, neboť je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a to také proto, že zákon o silničním provozu zakotvuje pouze lhůtu k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
19. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
20. Současně žalobkyně spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se pak jedná o námitku nezohlednění polehčujících okolností ve vztahu ke stanovení výše pokuty, žalovaný zdůraznil, že absence vzniku dopravní nehody je jednou ze zákonných podmínek pro uplatnění přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla. Žádné jiné polehčující okolnosti nevyšly v řízení najevo. Stejně tak žalovaný neshledal důvody pro uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty, což nemusí být v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zdůvodňováno.
22. Následně žalovaný poukázal na skutečnost, že označení pana P. jako řidiče vozidla je pouze obstrukční praktikou, neboť je tato osoba zmocněncem žalobce uváděna také v jiných přestupkových věcech, a to za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. Co se týče namítaných nedostatků měření rychlosti, žalovaný argumentoval tím, že bylo provedeno v souladu se zákonem, řádně ověřeným rychloměrem, a to

v místě, které bylo schváleno ze strany PČR. Povinné označení měřeného úseku dopravním značením není zákonem stanoveno.

23. Žalovaný dále připomněl, že se v nyní projednávané věci jedná o přestupek provozovatele vozidla, který je založen na principu objektivní odpovědnosti, protože se míra zavinění neposuzuje a není proto uváděna ani ve výroku rozhodnutí o přestupcích. Za důvodnou žalovaný nepovažoval ani námitku tvrzené neexistence správního deliktu provozovatele vozidla, který je pouze v důsledku změny zákonné terminologie označován jako přestupek.
24. K zaznamenání přestupků došlo automatizovaným technickým prostředkem, jak vyplývá z obsahu spisové dokumentace. Není podstatné, zda byl policisty nastaven, ale zda byl schopen samostatně fungovat, resp. pořizovat záznamy projíždějících vozidel. Závěrem žalovaný doplnil, že pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla postačuje, pokud jednání řidiče vykazuje znaky přestupku podle zákona.
25. Z uvedených důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

26. Krajský soud předně připomíná, že žalobkyně byla prvostupňovým rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání celkem tří přestupků, které byly až v průběhu jednotlivých řízení spojeny ke společnému řízení. Z toho důvodu bude nejprve zrekapitulován obsah spisové dokumentace a průběh správního řízení ke každému z těchto přestupků samostatně. Teprve následně se zdejší soud zaměří na vymezení okolností týkajících se vedení společného řízení pod sp. zn. dop/11139/15/483, a to až do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí.
27. Ve vztahu k **přestupku spáchanému dne 18. 11. 2015 (pod sp. zn. dop/11139/15/483)** se ve správním spisu nachází oznámení přestupku, záznam přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a kopie stanoviska PČR k umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti vozidel v obci Hustopeče a určení míst měření rychlosti ze dne 27. 4. 2015 (dále jen „stanovisko PČR“).
28. Na základě těchto podkladů byla žalobkyně jako provozovatel vozidla vyzvána k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla, na což reagovala sdělením, podle kterého měl vozidlo v rozhodnou dobu řídit pan D. P.. V souvislosti s neúspěšným doručením výzvy k podání vysvětlení byl do správního spisu založen záznam prvostupňového správního orgánu, podle kterého je pan P. uváděn jako řidič vozidla také v jiných přestupkových věcech. Na základě vlastního šetření příslušného orgánu bylo následně s panem P. telefonicky hovořeno, přičemž ten sdělil, že dotčené vozidlo nikdy neřídil, přičemž si je vědom toho, že je zmocněncem žalobkyně neoprávněně uváděn jako řidič vozidla také v jiných řízeních, což následně potvrdil elektronickým podáním.
29. Na základě těchto skutečností byl vydán příkaz ze dne 26. 1. 2017, proti kterému žalobkyně podala prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Prvostupňový správní orgán následně provedl dne 14. 3. 2018 dokazování obsahem správního spisu mimo ústní jednání, ke kterému se žalobkyně ani v zastoupení nedostavila, přestože byla písemně vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

30. Ve vztahu k **přestupku spáchanému dne 2. 11. 2016 (původně pod sp. zn. dop 23597/16/410)** se ve správním spisu nachází oznámení přestupku, záznam přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a již uvedené stanovisko PČR. Na základě těchto podkladů byla žalobkyně jako provozovatel vozidla vyzvána k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla, na což reagovala sdělením, podle kterého měl vozidlo v rozhodnou dobu řídit pan I. H.
31. V této souvislosti bylo vydáno usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 2. 5. 2017, kterým byla věc odložena, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě. Z odůvodnění daného usnesení vyplývá, že pan H. je opakovaně označován jako řidič vozidla také v jiných přestupkových věcech a nedaří se mu doručovat. Na základě těchto skutečností byl vydán příkaz ze dne 9. 5. 2017, proti kterému žalobkyně podala prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
32. Ve vztahu k **přestupku spáchanému dne 16. 11. 2016 (pod sp. zn. dop/24791/16/61)** se ve správním spisu nachází oznámení přestupku, záznam přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a již uvedené stanovisko PČR. Na základě těchto podkladů byla žalobkyně jako provozovatel vozidla vyzvána k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla, na což reagovala sdělením, podle kterého měl vozidlo v rozhodnou dobu řídit pan I. H.
33. Ve správním spisu se dále nachází záznam ze dne 30. 5. 2017, ve kterém je obsažen výčet 27 přestupkových řízení, ve kterých byl pan H. uváděn jako řidič vozidla, kterému se nedaří doručovat ani na jednu z uvedených adres. Následně bylo vydáno usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 30. 5. 2017, kterým byla věc odložena, neboť nebyly s ohledem na výše uvedený záznam zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě. Na základě těchto skutečností byl vydán příkaz ze dne 30. 5. 2017, proti kterému žalobkyně podala prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
34. Prvostupňový správní orgán poté vydal usnesení ze dne 22. 3. 2018, č. j. MUH/20500/18/125, který byly výše uvedené přestupky spojeny k projednání ve společném řízení pod sp. zn. dop/11139/15/483 (dále jen „usnesení o spojení věcí“). Následně došlo k provedení dokazování obsahem správního spisu mimo ústní jednání ve vztahu k přestupku ze dne 2. 11. 2016 a přestupku ze dne 16. 11. 2016, ke kterému se žalobkyně ani v zastoupení nedostavila, přestože byla písemně vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
35. Dne 4. 4. 2018 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí o přestupcích, proti kterému žalobkyně podala prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno. Jelikož prvostupňový správní orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

36. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
37. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
38. Soud ve věci rozhodl podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s bez nařízení ústního jednání.
39. Žaloba je důvodná.
40. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Jedna z těchto námitek byla založena na tvrzeném zániku odpovědnosti za přestupky vlivem uplynutí zákonem stanovené lhůty k jejich projednání, a to v důsledku nutnosti aplikovat novou a pro žalobkyni příznivější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud se proto v kontextu argumentace žalobkyně nejprve zabýval tím, zda vůči ní mohla být odpovědnost za přestupky uplatněna.
41. V době spáchání výše uvedených přestupků bylo v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: „Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ V pátém odstavci téhož zákona bylo dále uvedeno, že: „Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38c)} nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“
42. V průběhu správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 k nabytí účinnosti nového přestupkového zákona, který zavedl nová pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek.
43. Podle ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona: „Promlčecí doba činí 1 rok.“
44. Podle ust. § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že: „Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“
45. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. téhož zákona: „Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“
46. V ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona je dále stanoveno, že: „Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem

nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“

47. V době svého přijetí nový přestupkový zákon obsahoval rovněž ust. § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
48. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, neboť toto ustanovení bylo shledáno jako protiústavní. Ústavní soud v citovaném nálezu mj. uvedl, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.
49. Poté však došlo k další změně právní úpravy intertemporálních pravidel zákona o přestupcích, neboť byl vydán nálezh Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.
50. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen.
51. Krajský soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona. Nelze ovšem opomenout, že vůči žalobkyni bylo před správními orgány vedeno společné řízení o třech přestupcích, pročež je nutné ke každému z nich samostatně posoudit, zda by odpovědnost za jejich spáchání podle právní úpravy obsažené v novém přestupkovém zákoně zanikla či nikoliv.
52. Ke spáchání prvního přestupku došlo dne 18. 11. 2015, přičemž správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o přestupku dne 26. 1. 2017 (oznámeno doručením dne 9. 2. 2017 - viz doručenska), tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby v délce 1 roku [ust. § 30 písm. a) ve spojení s ust. § 31 odst. 1 nového

přestupkového zákona]. Dodržení původně platné dvouleté lhůty k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele je v tomto ohledu na základě nepravé retroaktivity ve prospěch žalobkyně nahrazeno přísnější (kratší) lhůtou zavedenou novou právní úpravou. Z toho důvodu nelze z pohledu příkazu ústavně-konformního výkladu a přímé aplikovatelnosti čl. 40 odst. 6 Listiny usuzovat jinak, než že odpovědnost žalobkyně za tento přestupek zanikla.

53. Ke spáchání druhého přestupku došlo dne 2. 11. 2016, přičemž správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o přestupku do jednoho roku, a to dne 9. 5. 2017 (oznámeno doručením dne 15. 5. 2017 - viz doručenka). V důsledku včasného vydání a doručení příkazu došlo k přerušení běhu promlčecí doby a k počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. Dne 4. 4. 2018, tedy do jednoho roku od doručení příkazu, bylo vydáno rozhodnutí o přestupcích, čímž byla promlčecí doba opět přerušena a započala běžet znovu. K doručení napadeného rozhodnutí poté došlo dne 9. 10. 2018, čímž bylo přestupkové řízení pravomocně skončeno do 1 roku od vydání prvostupňového rozhodnutí a do 3 let od spáchání daného přestupku (ust. § 32 odst. 3 nového přestupkového zákona). Z toho důvodu by odpovědnost žalobkyně za tento přestupek ani podle nového přestupkového zákona nezanikla.
54. Ke spáchání třetího přestupku došlo dne 16. 11. 2016, přičemž správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o přestupku do jednoho roku, a to dne 30. 5. 2017 (oznámeno doručením dne 2. 6. 2017 - viz doručenka). V důsledku včasného vydání a doručení příkazu došlo k přerušení běhu promlčecí doby a k počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. Dne 4. 4. 2018, tedy do jednoho roku od doručení příkazu, bylo vydáno rozhodnutí o přestupcích, čímž byla promlčecí doba opět přerušena a započala běžet znovu. K doručení napadeného rozhodnutí poté došlo dne 9. 10. 2018, čímž bylo přestupkové řízení pravomocně skončeno do 1 roku od vydání prvostupňového rozhodnutí a do 3 let od spáchání daného přestupku (ust. § 32 odst. 3 nového přestupkového zákona). Z toho důvodu by odpovědnost žalobkyně za tento přestupek ani podle nového přestupkového zákona nezanikla.
55. Na základě výše uvedeného lze tedy dospět k závěru, že žalobkyně nemohla být vlivem uplynutí promlčecí doby uznána vinnou ze spáchání přestupku ze dne 18. 11. 2015, protože bylo vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí v tomto rozsahu nezákonné pro vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).
56. Naopak nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek spáchaný dne 2. 11. 2016 a přestupek spáchaný dne 16. 11. 2016. Krajský soud se proto ve vztahu k těmto přestupkům dále zabýval tím, zda lze považovat prvostupňové a napadené rozhodnutí za nezákonná v kontextu zbývajících námitek, které byly v žalobě uplatněny. Bez ohledu na výsledek posouzení jejich důvodnosti však krajský soud musel přistoupit ke zrušení prvostupňového a napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, neboť napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o vině žalobkyně za spáchání všech přestupků jedním výrokem.
57. Pro větší přehlednost odůvodnění rozhodnutí krajský soud sdružil vypořádání zbývajících žalobních námitek do následujících bodů.

A) Nezákonné zahájení řízení

58. Žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, pakliže zahájil řízení o přestupcích provozovatele vozidla, přestože disponoval písemným vyjádřením pana P., který potvrdil tvrzení žalobkyně o tom, že byl v rozhodnou dobu řidičem vozidla.
59. K tomu krajský soud uvádí, že argumentace žalobkyně se v tomto ohledu týkala přestupku spáchaného dne 18. 11. 2015, k jehož projednání došlo až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby, jak již bylo výše uvedeno. Pouze nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že ve správním spisu je založeno písemné vyjádření pana P., ze kterého vyplývá, že vozidlo v rozhodnou dobu neřídil, přičemž bude podávat trestní oznámení na zmocněnce žalobkyně, kterým je opakovaně a neoprávněně označován v různých přestupkových řízeních za řidiče vozidla.
60. Pokud se jedná o přestupek spáchaný dne 2. 11. 2016 a přestupek spáchaný dne 16. 11. 2016, žalobkyně v obou případech označila za řidiče vozidla pana I. H. V této souvislosti rozhodl prvostupňový správní orgán o odložení věci, a to s odkazem na skutečnost, že daná osoba je zmocněncem opakovaně uváděna jako řidič vozidla v řadě přestupkových řízení, přestože se jí nedaří doručovat (viz záznamy ze dne 2. 5. 2017 a ze dne 30. 5. 2017).
61. V odůvodnění rozhodnutí o přestupcích byla sdělení žalobkyně ohledně určení totožnosti řidičů vozidla označena jako účelová, s čímž se krajský soud zcela ztotožňuje. Prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, aniž by mu mohlo být kladeno k tíži, že žalobkyně uvedeného postupu zneužila k obstrukční praxi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017 – 31; odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

B) Není odložení věci

62. Kromě toho žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když jí jako provozovatele vozidla nevyrozuměl o tom, že podezření na spáchání přestupků řidičem vozidla byla odložena. Žalobkyně je toho názoru, že jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
63. Podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) dnes již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 5. 2017, platilo, že: „*Správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*“ Současně bylo v odst. 4 daného ustanovení stanoveno, že: „*O odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*“
64. Krajský soud se neztotožňuje s argumentací žalobkyně, že by měla být považována za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupků podle výše citovaného ustanovení zákona. V tomto ohledu je vhodné poznamenat, že až do nabytí účinnosti novely zákona č. 204/2015 Sb. bylo v ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích

stanoveno, že: „Rozhodnutí o odložení věci se nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený.“

65. Z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb. nelze dovodit, že by bylo záměrem zákonodárce stanovit povinnost správních orgánů vyrozumět o odložení věci jakoukoliv osobu, která se subjektivně cítí být jednáním podezřelého z přestupku dotčena. Naopak bylo v tomto ohledu uvedeno, že: „Nadále se tedy věc bude odkládat usnesením, které se pouze poznamená do spisu. Proti tomuto usnesení není možné podat odvolání, dotčená osoba však proti němu může podat stížnost. O odložení věci bude vyrozuměna dotčená osoba, kterou bude především poškozený.“ (viz Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 204/2015 Sb. K bodu 19 - § 66 odst. 4, s. 66; dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=368&CT1=0>).
66. Krajský soud je proto toho názoru, že pojem osoby dotčené jednáním podezřelého z přestupku musí být interpretován restriktivním způsobem, a to ve smyslu osoby poškozeného nebo navrhovatele, pakliže se nejedná o přestupkové řízení zahájené z úřední povinnosti (ve vztahu k právní úpravě zakotvené v zákoně o přestupcích). Stejný závěr ostatně vyplývá také z dosavadní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 21/2018 – 60, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2018, č. j. 19 A 34/2018 – 41; odkazovaná rozhodnutí krajských soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
67. Jelikož žalobkyně nevystupovala v pozici poškozeného a nejednalo se ani o projednání tzv. návrhových přestupků, nebylo zákonnou povinností prvostupňového správního orgánu, aby žalobkyni o odložení věci ve smyslu podezření na spáchání přestupků řidičem vozidla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu vyrozuměl.

C) Neexistence správního deliktu (přestupku)

68. Podle názoru žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který však již v době rozhodování žalovaného neexistoval. K tomu krajský soud uvádí, že nabytím účinnosti nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů dne 1. 7. 2017 nedošlo k tomu, že by jednání žalobkyně přestalo být sankcionováno a považováno za protiprávní. Naopak měla změna právní úpravy za následek pouze sjednocení terminologie a odstranění dosavadní dvojkolejnosti přestupků a správních deliktů, což lze jednoznačně dovodit pouhým srovnáním dikce ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu před a po nabytí účinnosti nové právní úpravy.
69. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona, pokud prvostupňové rozhodnutí přezkoumával podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku, neboť pozdější právní úprava nebyla pro žalobkyni v tomto ohledu příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49).

D) Absence formy zavinění ve výroku

70. Krajský soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena forma zavinění jako jedna z jeho obligatorních náležitostí. V této souvislosti nelze opomenout, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupků provozovatele vozidla, u kterého se zavinění jakožto subjektivní stránka deliktního jednání neposuzuje, neboť se jedná o odpovědnost objektivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46).

E) Absence zjištění formy zavinění řidiče

71. Žalobkyně dále namítala, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla může být uplatněna pouze tehdy, pokud je jednání řidiče zaviněné, čímž se však správní orgány vůbec nezabývaly.

72. V tomto ohledu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém je uvedeno, že: „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“*

73. Uplatnění sekundární odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla tedy není podle výše citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu podmíněno posouzením subjektivní stránky protiprávního jednání řidiče vozidla. Nejedná se totiž o součást skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ale o znak přestupku, který vyplývá až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti.

F) Správní trest - nesprávná právní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností)

74. Předně je nutné připomenout, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupků provozovatele vozidla, které zásadně vykazují typovou míru společenské škodlivosti, neboť jsou založeny na principu sekundární a svoji povahou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče, jehož totožnost nebyla objasněna.

75. Nelze naopak opomenout, že žalobkyně byla ve společném řízení uznána vinnou ze spáchání několika přestupků provozovatele vozidla, což je nepochybně okolnost přitěžující, která by měla být s ohledem na zásadu absorpce zohledněna při ukládání pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný, a to v rámci zákonem stanovené sazby.

76. Krajský soud poté dává žalovanému za pravdu v tom, že absenci spáchání dopravní nehody nelze považovat za okolnost polehčující, neboť se jedná o jednu ze zákonných podmínek (negativní podmínku) pro uplatnění odpovědnosti provozovatele

vozidla. Jiné okolnosti jednání neznámého řidiče pak nejsou přímo uplatnitelné v rámci řízení o přestupku provozovatele vozidla.

77. Žalobkyni byla uložena pokuta v polovině zákonného rozpětí, což nelze podle názoru zdejšího soudu považovat s ohledem na okolnosti případu za excesivní či nepřezkoumatelné. Na základě této skutečnosti lze současně dovodit, že správní orgány nepovažovaly za nezbytné přistoupit k uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty či dokonce upuštění od potrestání.
78. Z ustálené judikatury navíc vyplývá, že správní orgány nejsou povinny podrobně zdůvodňovat, proč k využití daných institutů nepřistoupily, resp. že za tímto účelem nebyly splněny podmínky stanovené zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).

G) Omezení způsobu platby určené částky a nezákonné rozdělení plateb

79. Krajský soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že došlo sdělením prvostupňového správního orgánu ohledně zaplacení určené částky bezhotovostním převodem k neoprávněnému omezení možností žalobkyně, jak stanovenou částku uhradit. Jednalo se totiž o pouhé poskytnutí informace o nejběžnějším způsobu úhrady, z čehož nelze podle názoru krajského soudu bez dalšího dovozovat nemožnost či riziko postihu za předpokladu, že se žalobkyně rozhodne postupovat jiným obecně přípustným způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 72 A 45/2017-28).
80. V této souvislosti žalobkyně podle názoru zdejšího soudu neuvedla žádné relevantní argumenty, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že bylo do jejích práv zasaženo tím, že platba uložené pokuty a nákladů řízení byla rozložena do dvou samostatných částek, a to pod různým variabilním symbolem. Daný postup právní úprava nevylučuje, přičemž nepochybně souvisí s potřebou rozlišení příchozích plateb a jejich účelu na straně příslušného správního orgánu. Jak již bylo výše uvedeno, pokud žalobkyně dostatkem finančních prostředků na žádném bankovním účtu nedisponuje, nic jí nebránilo v tom, aby úhradu provedla jiným (bezhotovostním) způsobem.

H) Obecní policie nebyla oprávněna k měření rychlosti

81. Žalobkyně dovozovala absenci oprávnění obecní policie k provádění měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem s odkazem na ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanovuje, že: *„Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*
82. Výše odkazované ustanovení zákon nijak nespecifikuje, jakým konkrétním způsobem mají být informace o prováděném druhu měření rychlosti zveřejňovány. Podle názoru zdejšího soudu lze považovat za zcela dostatečné, pakliže jsou tyto údaje uvedeny například na veřejně dostupných internetových stránkách obce, na jejímž území je měření rychlosti prováděno. Stejně tak tomu je v nyní projednávané věci, neboť obec Hustopeče na svých internetových stránkách zveřejnila dne 4. 8. 2015 článek s názvem „Novinky na silnicích: radar, jednosměrka v ulici Smetanova“

(<https://www.hustopece.cz/novinky-na-silnicich-radar-jednosmerka-ulici-smetanova>), ve kterém je výslovně upozorňuje na umístění několika měřících zařízení, mimo jiné na ulici Bratislavská.

I) Neoznámení měření rychlosti vozidel dopravní značkou

83. Další námitkou žalobkyně brojila proti tomu, že řidič vozidla nebyl upozorněn na skutečnost, že na dané části pozemní komunikace je prováděno úsekové měření rychlosti. Současně bylo poukázáno na skutečnost, že dochází automatickým pořizováním obrazových záznamů projíždějících vozidel (popř. osob) k porušování práva na ochranu osobních údajů. Žalobkyně má proto za to, že výstupní fotodokumentace z rychloměru byla získána v rozporu se zákonem.
84. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu již v době spáchání přestupku platilo, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
85. Povinnost obecní policie vyznačit místo měření rychlosti dopravním značením byla zákonem č. 133/2011 Sb. z daného ustanovení vypuštěna. Nadále tak musí být měření rychlosti obecní policií prováděno pouze na místech určených PČR (viz stanovisko PČR k umístění stacionárních měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích ze dne 27. 4. 2015). Současně musí být účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti silničního provozu, což jsou schopny objektivně posoudit především policejní orgány, které mají povědomí o místech, kde dochází k častým nehodám, zvýšenému pohybu chodců nebo obecně porušování pravidel silničního provozu.
86. Ze správního spisu dále žádným způsobem nevyplývá, že by se v nyní projednávané věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou daným měřícím úsekem v určitém časovém intervalu. Zdejší soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznámených a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být z hlediska ochrany osobních údajů problematická, ale to se netýká tohoto případu, kdy byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoliv úsekovými kamerami. Argumentace žalobce je proto v tomto směru nepřipadná (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73 A 1/2018 – 32, a ze dne 16. 1. 2019, č. j. 41 A 29/2018 - 50).

J) Nezákonný radar

87. Žalobkyně namítala, že k pořízení záznamů o přestupcích došlo v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť na měření rychlosti participoval soukromoprávní subjekt, a to pronajímatel rychloměru.
88. Krajský soud předně uvádí, že v žalobkyní odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018, došlo k tomu, že rychloměr byl dotčenou obcí smluvně pronajat od soukromého subjektu, který v této souvislosti prováděl rovněž nastavení daného měřícího zařízení a jeho průběžnou údržbu. Součástí smluvního ujednání bylo stanovení ceny, přičemž jednou z jejích součástí bylo poskytování odměny soukromému subjektu za zpracování záznamů jednotlivých přestupků. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že uvedená forma spolupráce

svědčila o nepřipustné zainteresovanosti pronajímatele rychloměru na výsledcích prováděného měření rychlosti.

89. Žalobkyně však ve správním řízení ani v žalobě netvrdila, že by obec Hustopeče prováděla měření rychlosti toliko pronajatým rychloměrem, jehož nastavení a údržba by byla prováděna třetí osobou, resp. soukromoprávním subjektem na základě smluvního ujednání. Stejně tak žalobkyně nenavrhla provedení žádných konkrétních důkazů, kterými by své obecné tvrzení jakkoliv doložila.
90. Argumentace žalobkyně navíc nemá oporu ani ve spisové dokumentaci, kde je naopak v rámci jednotlivých oznámení přestupků výslovně uvedeno, že rychloměr Ramer 10 T byl nastaven přímo strážníky obecní policie, a to v souladu s návodem k obsluze. Z ověřovacího listu rychloměru dále vyplývá, že jeho vlastníkem je obec Hustopeče, tedy nikoliv třetí osoba, která by ho za účelem měření rychlosti spolu s poskytovaným servisem pouze pronajímala. Takto až v žalobě uplatněnou námitku proto krajský soud považuje za účelovou.

K) Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

91. Co se dále týče namítané absence vymezení pojmu „automat“ či „automatizovaný technický prostředek“ v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, krajský soud připomíná, že daný pojem není zákonem nijak definován, přičemž se obecně jedná o trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované zařízení na určitém místě, které nevyžaduje přítomnost obsluhujícího personálu. K měření rychlosti dochází v automatickém režimu, na základě přednastavených podmínek, tedy bez dalšího či bezprostředního vlivu obsluhy. Význam daného pojmu pak lze podle ustálené judikatury dovodit již ze samotného jazykového vyjádření, pročez není třeba, aby se správní orgány jeho interpretací v odůvodnění rozhodnutí podrobně zabývaly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-43, a ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008-97). Žalobce navíc danou námitku uplatnil až v žalobě, přestože byla informace o použití automatizovaného technického prostředku uvedena již ve výzvě k úhradě určené částky, na kterou bylo ve správním řízení písemně reagováno.
92. Nad rámec uvedené krajský soud dodává, že ze stanoviska PČR v kontextu ostatních podkladů jednoznačně vyplývá, že se jedná o rychloměr, který je pomocí strážných šroubů umístěn na konstantním místě, pročez umožňuje opakované měření rychlosti, což odpovídá obecné povaze a funkci pevně umístěného rychloměru. Podobně je v ověřovacím listu vymezena rovněž skříň, do které byl rychloměr na určeném místě umístěn.
93. Z vyjádření prvostupňového správního orgánu nelze dovozovat, že rychloměr je policisty nastavován v každém individuálním případě, resp. za účelem měření rychlosti konkrétního vozidla. Naopak se jedná o nastavení parametrů měřícího zařízení předtím, než bylo na dané pozemní komunikaci trvale umístěno a provozováno. Je totiž pochopitelné, že také v případě automatizovaného technického prostředku musí být nastaveny výchozí hodnoty (zejména nejvyšší dovolená rychlost), na základě kterých bude následně měření již samovolně probíhat. Tento závěr vyplývá také z podkladů, které byly do správního spisu založeny. Konkrétně se jedná o záznam a

oznámení přestupků, ve kterých je uvedeno, že měření probíhalo v automatizovaném režimu (bez obsluhy).

94. Pokud se žalobkyně dovolávala vyjádření ČMI, které byly k žalobě přiloženy, je třeba uvést, že se nevztahují k nyní projednávané věci ani použitému rychloměru. Z jejich obsahu navíc nevyplývá nic jiného, než že u některých přístrojů lze provádět měření rychlosti rovněž v automatizovaném režimu, aniž by bylo možné tuto funkci zaměňovat s principem, na kterém pracují stacionární a plně automatizovaná zařízení určená pro měření rychlosti.
95. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že rychlost vozidla žalobkyně byla v nyní projednávané věci změřena rychloměrem Ramer 10 T, který byl rovněž v jiných přestupkových věcech považován za automatizovaný technický prostředek bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 – 57).
96. S ohledem na výše uvedené krajský soud nepovažoval za nezbytné provádět důkaz návodem k obsluze rychloměru, neboť žalobkyně zpochybňovala pouze závěr o tom, že použitý rychloměr lze považovat za automatizovaný technický prostředek. Naopak žalobkyně nijak nerozpороvala správnost provedeného měření rychlosti ve vztahu k výstupním fotografiím z rychloměru, které jsou ve správním spisu založeny.
97. Stejně tak krajský soud nedoplnil dokazování stanoviskem Ministerstva dopravy pod sp. zn. 102/2013-160-OST/4, neboť se v kontextu námitek žalobkyně týká pouze situací, kdy jsou v místě měření osobně přítomni policisté, kteří bezprostředně provádějí zastavení a kontrolu vozidel. Pakliže by však byla vozidla v místě měření zastavována, směřoval by takový postup proti smyslu používání automatizovaných technických prostředků (bez obsluhy), přičemž by ani nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla, neboť by byla totožnost řidiče vozidla zjištěna. Tvrzení žalobce bylo poprvé uplatněno až v žalobě, nebylo ničím doloženo a nemá oporu ve správním spisu, což svědčí o jeho účelovosti.
98. K tomu krajský soud dodává, že ve správním spisu je založen ověřovací list rychloměru, který má být podle uvedených informací uložen ve schválené skříni na ulici Bratislavská, tedy v místě, kde došlo podle oznámení a záznamu přestupků ke změření rychlosti vozidla. Jedná se navíc o rychloměr s výrobním číslem 15/0183, což je údaj, který navzájem koresponduje ve všech součástech policejní dokumentace. Tvrzení žalobce o tom, že se jedná o falešný či nesprávný ověřovací list, nebyla ničím doložena a nemá oporu ve spisové dokumentaci.

L) Nesouhlas se zveřejněním osobních údajů (anonymizace rozhodnutí)

99. V žalobě byl obsažen rovněž nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobkyně a jejího právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž ze strany Nejvyššího správního soudu bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho

osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.

100. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

VII. Závěr a náklady řízení

101. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal žalobní námitku zániku odpovědnosti za přestupek spáchaný dne 18. 11. 2015 jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), přičemž s přihlédnutím k důvodu nezákonnosti shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
102. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl tak, že řízení ve věci přestupku spáchaného dne 18. 11. 2015 se podle ust. § 86 odst. 1 písm. h) ve spojení s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona zastavuje, neboť odpovědnost za jeho spáchání uplynutím promlčecí doby zanikla. Pokud se jedná o přestupek spáchaný dne 2. 11. 2016 a přestupek spáchaný dne 16. 11. 2016, u kterých ještě promlčecí doba neuplynula, příslušný správní orgán o nich opětovně rozhodne, a to na základě doposud zjištěného či následně doplněného skutkového stavu.
103. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch ve věci žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na právní zastoupení, konkrétně za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň.

104. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve věci úspěšná pouze poměrně (v jedné ze tří žalovaných přestupkových skutkových podstat byla shledána žaloba důvodnou), stanovil krajský soud částku náhrady nákladů v poměru jedné třetiny k celkově vyčísleným nákladům na straně žalobce. Jelikož celková částka nákladů žalobce činí 9 800 Kč, je žalovaný povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3267 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.